

Портата дала заповѣдъ на своитѣ делегати да приематъ исканията на Русия.

На 19 януарий мирътъ биде сключенъ.

Условиата на мира били съобщени официално на Европа на 26, но Високата Порта побързала да ги обади тайно на нѣкои отъ европейскитѣ кабинети, а главно на Вѣнския и Лондонския, като мислила, че тѣ ще възнегодуватъ противъ Русия. Подобенъ родъ интриги турското правителство употребяваше привично отъ много години и сега то мислило, че ще може да усложни така работитѣ — като нахъска силитѣ противъ Русия, — че да може да извлече голѣма полза.

Положението на Европа било много интересно: Германия нагледъ се показвала много благосклонна спрѣмо Русия; Франция и Италия стоели още неутрални.

Колкото за Лондонския кабинетъ, той билъ злѣ настроенъ противъ Русия, понеже виждалъ нейнитѣ бждещи намѣрения. Лордъ Биконсфилдъ мислѣлъ, че тази война не е достатъчна да съсипе съвършенно Турция, но че слѣдъ една втора война Русия ще бжде повѣлителка на Балканитѣ. Той се рѣшилъ да вземе страната на Турция и да я спаси. Но, както видѣхме, неговиятъ планъ пропадналъ, по двѣ причини: рускитѣ войски били вече прѣдъ стѣнитѣ на Цариградъ, а руската дипломация, опитна и прѣдвидлива, кръстосала Биконсфилдовитѣ планове. За да си отмъсти, той потърсилъ аргументи спрѣмо Петербургския кабинетъ въ Парижкия трактатъ.

Лордъ Дерби пише по тоя случай:

„ . . . Правителството на Нейно Величество заявява, че ако условиата на мира сж отъ натура да промѣнятъ духа на европейскитѣ трактати, да нахърнятъ общитѣ интереси и ония на Велика Британния, то нѣма да имъ припознае никаква стойностъ, освѣтъ ако тия условия бждатъ прѣдмѣтъ на официално съглашение между Великитѣ Сили, които сж подписали Парижкия трактатъ“.